

[Socialministeren.]

den Tillid, der har hersket mellem de forskellige Parter, som har deltaget i disse Forhandlinger.

Mon det ærede Medlem i øvrigt er rigtig klar over, hvad et Fredehjem er, naar det ærede Medlem udtaler, at dette Forslag er kommet til Verden paa et Fredehjem? Et Fredehjem er et Hjem for svagt begavede Piger, og det tror jeg dog ikke, det vil være rimeligt at kalde de Forhandlere, som har været medvirkende til, at Forhandlingerne om dette Lovforslag kom i Gang. Hvis man endelig skulde tale om Hjem, var det dog naturligere i den Anledning at tale om et Fødehjem, eller maaske endnu snarere, da det er en saa stor Historie, en Fødselsstiftelse. Men jeg skal lade disse Billeder ligge og gaa over til de øvrige Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte.

Jeg takker selvfølgelig for de anerkennende Udtalelser om Systemet, Orden og Kodifikation o. s. v., alt det formelle, der blev fremhævet som rosværdigt i dette Forslag, men det betyder jo saa lidt, naar man med Hensyn til Realiteten i Forslaget udtaler sig, som det ærede Medlem gjorde. Først kritiserede det ærede Medlem, at Udbygningen af Hjælpen var alt for omfattende. Det ærede Medlem fremhævede, at jeg ved flere Lejligheder har lagt Vægt paa Udbygningen af Sociallovgivningen, og det er jo ogsaa rigtigt. Det er rigtigt, at den Side af Sagen, som har interesseret Socialdemokratiet mest — maaske ikke mig personlig, fordi jeg er speciel sagkyndig paa dette Omraade, men Socialdemokratiet —, det var naturligvis at faa en forsvarlig Ordning af selve Hjælpen, af de forskellige Understøttelsesformer, og det, der har interesseret Venstre stærkest, var først og fremmest at faa Orden og System, thi dette betød formentlig paa forskellige Omraader en Besparelse. Naar man spørger, om Udbygningen af Hjælpen da er blevet for omfattende, saaledes som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kræds mente, vil jeg dertil svare, at det kan der dog ikke være Tale om, heller ikke fra det ærede konservative Folkepartis Side, hvis de virkelig har sat sig ind i, hvad det drejer sig om. Det drejer sig først og fremmest om at undgaa 2—3 Forsørgelsesvæsener i hver Kommune, saaledes som vi har det nu. Men skulde vi efter i 25 Aar at

have levet under Hjælpekasseudviklingen fuldstændig komme bort fra Hjælpekasserne, kunde det selvfølgelig ikke ske, uden at den øvrige Hjælp, der var ganske usystematisk ordnet, blev udbygget paa forskellig Vis. Dette er sket ikke alene gennem Oprettelsen af Krisekasser ved Arbejdsløshedslovgivningen, men det er navnlig ogsaa sket gennem Udbygningen af Særhjælpen her. Derfor kan man ikke sige, naar man har virkeligt Overblik over Sociallovgivningen, at denne Særhjælp er alt for stærkt udbygget, thi den omfatter i Virkeligheden kun en Del af det, de Konservative absolut vilde finde rimeligt, saa længe vi havde Hjælpekasserne. Nu har vi ikke Hjælpekasserne længer, og saa søger vi at give bestemte Regler for disse Former af Hjælp uden nogen Art af Retsvirkninger gennem Kapitlerne om Særhjælp.

Jeg kan endda sige, at det har været overvejet, om man ikke nu, da man kodificerede hele den offentlige Forsorg, burde udbygge Særhjælpen stærkere, end det er sket. Jeg kan nævne et Par Omraader, som utvivlsomt ogsaa vil interessere det ærede 1ste Medlem for 1ste Kræds. Paa det ene Omraade har jeg netop i Formiddags modtaget en Henvendelse, støttet af Medlemmer af Venstre. Det drejer sig om Gigtpatienter. Som det ærede Medlem ved — eller maaske ikke ved —, er Gigten en af de Sygdomme, der koster det danske Samfund allermest. Hvis man vil se efter i Invalideraadets Protokoller, vil man blive klar over, at det er enorme Beløb, denne Sygdom koster. Navnlig den kroniske deformerende Leddegigt er, jeg kan næsten sige en Landeplage og har overordentlig uhyggelige Virkninger baade samfundsmæssigt og for Individene. Man har nu gjort det første Skridt paa dette Omraade ved et privat Initiativ, der kun kan anerkendes, til at oprette et Gigtsanatorium, og man har i den Anledning flere Gange henvendt sig til mig og spurgt: Kan vi ikke faa Gigtpatienterne ligestillet med de andre i Fattiglovens § 61 nævnte Patienter? — altsaa dem, der lider af Sindssyge, Epilepsi o. s. v. Jeg har hertil svaret nej. Ikke fordi jeg ikke anerkendte de Bestræbelser, der var i Gang, men fordi det forekom mig, at Gigtsygdommene videnskabeligt set er for lidet afgrænsede, rummer alt for mange forskelligartede Lidelser til, at jeg turde ligestille